

[Miljøministeren]

Skovrejsningsområderne vil således være områder, hvor såvel den offentlige som den private kommende skovtilplantning ud fra en samfundsmæssig helhedsvurdering bør fremmes mest muligt.

Ud over selve træproduktionen giver velplanlagte og veldrevne skove gode vilkår for plante- og dyrelivet, ligesom skovdriften indebærer en række miljømæssige fordele. Hertil kommer skovens rekreative betydning.

Det er bl.a. disse forhold, der søges inddraget gennem regionplanlægningens udpegning af skovrejsningsområder.

Med udpegningen af skovrejsningsområder bliver det desuden muligt at målrette samfundets kommende investeringer i skovtilplantning. Planlægningen muliggør, at offentlige midler til skovrejsning fortrinsvis kanaliseres hen til de områder, hvor de efter en samlet vurdering har den største samfundsøkonomiske effekt.

Forslaget indebærer samtidig, at der i regionplanlægningen udpeges områder, hvor skovtilplantning er uønsket.

Det drejer sig typisk om områder, der af landskabelige, kulturhistoriske eller andre tungtvejende grunde ønskes friholdt for tilplantning.

Herved bliver det muligt at hindre, at offentlige midler til skovrejsning anvendes på arealer, hvor en tilplantning samfundsmæssigt set ikke er hensigtsmæssig, eller hvor en tilplantning kan have uheldig indvirkning på andre værdier i det åbne land.

Idet jeg i øvrigt viser til lovforslaget og dets bemærkninger, anbefaler jeg dette til Folketingets velvillige behandling.

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

Jeg tillader mig herved at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om miljø og genteknologi.

(Lovforslag nr. L 92).

Dette ændringsforslag er en delvis genfremsættelse af et tidligere ændringsforslag til lov om miljø og genteknologi, der bortfaldt ved udskrivelsen af valget i april måned.

Det nye ændringsforslag fremsættes med visse ændringer i forhold til det tidligere ændringsforslag.

I dette forslag foreslås det, at

– der indføres en særlig forenklet regulering af storskalaforsøg på lignende måde, som det gælder for forskning,

– der sker en ophævelse af den opsættende virkning af klage i produktionssager, således at der bliver overensstemmelse med, hvad der er tilfældet på miljøbeskyttelsesområdet.

Lovforslaget indeholder derimod ikke som det tidligere lovforslag et forslag om at undtage cellehybridisering fra loven. I stedet vil de uproblematisk cellehybrider blive undtaget fra lovens område ved en bekendtgørelse.

For storskalaforsøg har den hidtidige ordning efter loven bygget på et synspunkt om, at disse forsøg mest lignede egentlig produktion. Erfaringen har vist, at virksomhederne i udviklingsfasen har brug for en større fleksibilitet med hensyn til brug af organismekonstruktioner, end produktionsreglerne åbner mulighed for. Samtidig har det vist sig, at en behandling efter forskningsreglerne har kunnet foregå fuldt miljømæssigt forsvarligt.

Det foreslås derfor, at der for storskalaforsøg indføres regler, der minder om forskning. Storskalaanlæggene godkendes af Direktoratet for Arbejdstilsynet, som dog forinden forhandler med Levnedsmiddelstyrelsen, sådan at der kan medtages vilkår for at sikre det ydre miljø. Hensynet til miljøet vil i øvrigt blive sikret ved, at der vil blive krævet en bedre fysisk indeslutning og sikring mod udledning for storskalaanlæg end for egentlige produktioner.

Ud over de ændringer, som fremgår af selve lovforslaget, vil arbejdsministeren foretage ændringer i bekendtgørelsen, som vedrører genteknologi og arbejdsmiljø.

Det fremgår af § 9, stk. 1, i lov om miljø og genteknologi, at forskning med genteknologi kan ske i klassificerede laboratorieområder. Disse regler er nærmere specificeret i arbejdsministerens bekendtgørelse om genteknologi og arbejdsmiljø. Reglerne er herudover suppleret med et krav om, at der skal ske anmeldelse af alle genteknologiske aktiviteter.

Arbejdsministeren finder, at således som udviklingen inden for det genteknologiske område er forløbet, synes det naturligt nu at ophæve kravet om, at der skal ske anmeldelse af alle genteknologiske aktiviteter. Arbejdsministeren vil derfor tage initiativ til at ændre bekendtgørelsen om genteknologi og arbejdsmiljø, således at anmeldekravet ophæves for så vidt angår

[Miljøministeren]

forskning i klasse I. Klassifikationsordningen bevares, således at forskning – også i klasse I – fortsat kun må ske i klassificerede laboratorier. Det vil dog stadig være muligt at gå i gang med klasse I-forskningsprojekter uden at afvente den endelige klassificering af laboratoriet.

Jeg kan tilføje, at ifølge lovens § 36 skal hele loven tages op til revision i folketingsåret 1989–1990.

Idet jeg henviser til lovforslaget med bemærkninger, tillader jeg mig at anbefale det til Folketingets velvillige behandling.

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

Jeg skal hermed tillade mig at fremsætte:

Forslag til lov om begrænsning af udledningen af svovldioxid og kvælstofoxider fra kraftværker.
(Lovforslag nr. L 93).

Forslaget skal ses i sammenhæng med de øvrige tiltag, som regeringen har på luftområdet. Det drejer sig bl.a. om reduktion af svovlindhold i brændsler, nye krav til gasfyrede kraftvarmeværker og indsatsen over for bilernes forurening.

Forslaget er en genfremsættelse af L 173, som bortfaldt på grund af valget i foråret. Dog er der taget højde for de reduktionsmål for NO_x og SO₂, som siden er vedtaget i EF.

Lovforslaget bygger på en kombination af 4-årige kvoter for kraftværkers udledning af SO₂ og NO_x og kvoter for enkelte år, hvor der af hensyn til EF-direktivet om begrænsning af luftforurening fra store fyringsanlæg ligger faste krav.

Frem til år 2005 vil den samlede emission af SO₂ fra kraftværker blive nedbragt fra de nuværende ca. 163.000 tons til ca. 85.000 tons pr. år, mens emissionen af NO_x vil blive reduceret fra ca. 140.000 tons til ca. 60.000 tons pr. år. Der er altså tale om en ganske mærkbar reduktion, som også vil beslaglægge mange ressourcer i de kommende år. Investeringerne frem til år 2005 skønnes på baggrund af den forventede udvikling i elforbruget i alt at udgøre ca. 12 mia. kr., hvoraf 2/3 vedrører SO₂-begrænsningen og 1/3 NO_x-begrænsningen. I perioden 1989–1994, som er planlægningsperioden i regeringens investeringsplan på miljøområdet, investeres i alt 4 mia. kr.

Den langsigtede målsætning giver mulighed for dansk erhvervsliv til at være med i udviklingen og leveringen af det forureningsbegræn-

sende udstyr. Dansk industri indgår således i udviklingen af de demonstrationsanlæg, som elværkerne påtænker at etablere som fuldskala-anlæg i starten af 90'erne.

Det fremsatte forslag og de øvrige nævnte initiativer på luftområdet kan under ét betegnes som rensningsforanstaltninger.

Det må imidlertid understreges, at det selvfølgelig primært drejer sig om at få reduceret energiforbruget og at få omlagt energiforbruget til vedvarende energikilder. Det fremsatte lovforslag tilskynder elværkerne til en sådan udvikling. Et mindre elforbrug eller en øget anvendelse af vedvarende energi vil eksempelvis betyde, at de opstillede målsætninger for emissionerne af NO_x og SO₂ vil kunne gennemføres for færre omkostninger.

Sammenfattende vil jeg sige, at der her er lagt op til en stor indsats for at begrænse forureningen med SO₂ og NO_x.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget med bemærkninger, tillader jeg mig at anbefale det til Folketingets velvillige behandling.

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

Jeg skal herved tillade mig at fremsætte:

Forslag til lov om afgift af visse chlorfluorcarboner og haloner. (CFC-afgift).
(Lovforslag nr. L 98).

Der er blandt forskere enighed om, at udslip af de kemiske stoffer, som betegnes chlorfluorcarboner (CFC) og haloner, medfører en nedbrydning af ozonlaget og klimatiske ændringer. Ozonlaget beskytter Jorden mod skadelig ultraviolet stråling fra Solen. Ultraviolet stråling kan medføre biologiske skader på mennesker, dyr og planter.

Derfor indgik Danmark sammen med en række andre lande og EF en international aftale i FN-regi i september 1987 – den såkaldte Montrealprotokol. Aftaleparterne forpligter sig ifølge protokollen til at reducere forbruget af CFC over en årrække, således at forbruget af CFC i 1998–99 højst er på 50 pct. af 1986-niveauet, og at fastfryse forbruget af haloner. Aftaleparterne forpligter sig endvidere til at begrænse produktionen af disse stoffer.

Desuden forpligter parterne sig til at samarbejde for at fremme forskning, udvikling og udveksling af oplysninger om dels de bedste teknologier til at forbedre opbevaring, genvinding, genbrug eller destruktion af de af protokollen